

sælbet med den Lovgivning, som den ærede Taler nævnte; der er nemlig der en Masse detaillerede Bestemmelser om den Bogføring, som den Handelnde og Fabrikanten er pligtig til at holde, og der findes tillige flere andre Bestemmelser, der gjøre et saadant Forslag, som Grossererersocietetets, mere rimeligt. Særligt kan jeg ikke undlade at bemærke, at i vort Fødeland har en saadan Bestemmelse engang været gjældende; ved Forordningen af 17de Mai 1690 var det bestemt, at naar de Creditorer, der repræsenterede $\frac{2}{3}$ af Boets Gjæld, vare enige i, at der fandt en vis Accord Sted, skulde de øvrige Creditorer dermed være tilfredse. Denne Bestemmelse gjaldt imidlertid kun lidt over 10 Aar; ved en Forordning af 10de September 1701 blev den hævet — som det udtryffeligt hedder i Motiverne — paa Grund af Misbrug, som denne Bestemmelse gav Anledning til.

M. P. Bruun: Det Forslag, der er stillet til en ny §, har en meget stor Betydning i praktisk Henseende, og jeg skal derfor tillade mig nogle Bemærkninger desangaaende. Denne Bestemmelse vil vist faae Anvendelse paa en stor Classe af Handelnde, og det netop paa en Classe, som fortjener, at der vises den Humanitetshensyn. Det vil navnlig være de mindre Handelnde, som have etableret sig uden synderlig Capital, og som man maaskee paa Grund deraf kan bebrejde nogen Uforsigtighed, men som dog ved deres hele Færd have vundet Tillid hos deres Medborgere og faaet Credit. En saadan Mand kan ofte efter flere Aars Forløb ved uheldige Omstændigheder blive nødt til at fallere. Creditorerne ville i Reglen forud have vidst, at Vedkommende ikke havde nogen Capital; de have givet ham Credit paa Grund af Tillid til hans Person; denne Tillid er ikke bleven skuffet, men uheldige Omstændigheder have nødt ham til at fallere. Det forekommer mig da at være noget haardt, at en enkelt Creditor skal have det i sin Magt aldeles at forhindre en saadan Mand fra at begynde paa en ny Næringsvei. Det er vel en egen Sag for en Rægmænd at ville foreslaae en Bestemmelse, naar alle Lovlydige erklære sig derimod,

og jeg har derfor med megen Opmærksomhed hørt efter, hvad der er sagt af Ordføreren og Justitsministeren. Men det forekommer mig dog, at hvad der er sagt, kun er almindelige Utringer om, at det er i Strid med de gjældende Retsbegreber, at det vanskeligt lader sig gjennemføre, at det kræver en heel ny Detail; det forekommer mig endog, at deres Indvendinger nærmest referere sig til det Forslag, der er stillet af Grossererersocietetet, som gif ud paa en Estergivelse, medens Minoritetens Forslag kun gaaer ud paa en Udsættelse. De Indvendinger, der kunde gjøres mod at tvinge en Mand til at opgive sin Fordring, tabe jo en Deel af deres Bægt, naar der kun er Spørgsmaal om en Henstand paa 5 Aar, hvorved Vedkommende netop ofte vil blive sat istand til at kunne fyldestgjøre sine Creditorer. Jeg skulde være meget tilbøielig til at stemme for Minoritetens Forslag, uagtet de Lovlydiges Indvendinger altid ville vække nogen Betænkelighed hos mig; jeg vilde desuagtet, troer jeg, stemme for det i det Haab, at denne Bestemmelse nok vilde faae sin rette Anvendelse. Jeg vil kun mod Minoritetens Forslag gjøre een Bemærkning. Det forekommer mig noget misligt at overlade til vedkommende Skifteret at afgjøre, hvorvidt Vedkommende kan erklæres værdig til at nyde denne Begunstigelse. Jeg vilde foretrække, om det blev Justitsministeren, der kom til at afgjøre dette Punkt, — at det altsaa betragtedes som en BevillingsSag — efterat Creditorer og Skifteretten havde erklæret sig verom. Kort sagt, jeg vilde gjerne gaae ind paa en Modification, men selve Sagen kunde jeg dog meget ønske maatte vinde Afslang.

Ordføreren: Den sidste ærede Taler har vistnok bemærket, at jeg just ikke stærkt fremhævede det, at de danske Jurister have været enige om, at det Foreslaaede vilde stride imod deres Retsbegreber, men at Grunden, hvorfor jeg især fandt det aldeles utilraadeligt paa Sagens nærværende Standpunkt at indføre en saadan Bestemmelse, var, at den paa andre Steder staaer som et Led af et heelt System af Lovbestemmelser, som ikke eksistere her i Landet, og jeg troer, at den sidste ærede Taler har